

19.12.2012 г. / 20:59:15

Вяра

02.01 по еретическия, †20 декември по църковния календар - Св. свещеномъченик Игнатий Богоносец. Св. Филогоний, епископ Антиохийски



*Свети свещеномъченик Игнатий
Богоносец. Фрагмент от стара
стенорис Косово, Сърбия*

Страдание на свети свещеномъченик Игнатий Богоносец († 107 г.)

По времето, когато Траян се възкачил на римския престол, епископ в Антиохийската църква бил свети Игнатий Богоносец по название и по дела, който приел епископията след свети

Евод, приемника на апостол Петър. За този божествен Игнатий се разказва, че когато бил малко дете, а Господ Иисус Христос живял на земята с хората и учел народа за Царството Божие, веднъж родителите на Игнатий стоели сред народа и слушали Божиите словеса, излизащи от устата на Спасителя, като били взели и детенцето си със себе си. Като погледнал към тях, Господ повикал при себе си отрока Игнатий, изправил го посред народа, прегърнал го и като го взел на ръце, рекъл:

- “Ако се не обърнете и не станете като деца, няма да влезете в царството небесно”, и “който приеме едно такова дете в Мое име, Мене приема”.



Господ Иисус Христос благославя
свети Игнатий Богоносец.
Фрагмент от стара сръбска
стенопис

Така свети Игнатий бил наречен Богоносец, защото бил носен на ръце от Въплътения Бог, а също и защото носел Бога в сърцето си и в устата си, бидейки съсъд, подобен на свети апостол Павел, съсъд избран, за да носи името Божие пред народите и царете. Отначало той бил ученик на свети Йоан Богослов, заедно със свети Поликарп, епископ Смирненски. След това бил поставен от съвета на всички свети апостоли за епископ в Антиохия, където по-рано от другите места се появило името християни. Поемайки управлението на църквата, той проповядвал благочестието, без да щади силите си, като проявявал във всичко апостолска ревност. Този свят иерарх въвел в църквата пеенето на божествени песни от два хора, подобно на ангелските ликове, защото, като се сподобил с Божествено откровение, той видял как ангелските ликове пеели на смени: когато единият лик пеел, другият мълчал, а когато пеел другият лик, първият слушал; когато единият лик свършвал песента, другият започвал; по такъв начин ангелските ликове прославяли Света Троица, като сякаш си предавали песнопението един на друг. Като получил това откровение, свети Игнатий въвел този ред за пеене на свещените песнопения отначало в своята Антиохийска църква, а оттук този прекрасен чин бил възприет и от всички църкви. Този Богоносен архиерей бил добър ръководител на църковните чинове и свършен служител на Христовите тайнства", а после и мъченик, даден да бъде разкъсан от зверовете, за което ще бъде казано по-нататък.

Цар Траян удържал победа в тежка война със скитите. Предполагайки, че е станал победител над враговете с помощта на езическите си богове, Траян пожелал да им

благодари за това с повсеместни жертви, та и в бъдеще боговете благополучно да устройват войните и царуването му. Тогава било повдигнато жестоко гонение против християните. Царят узнал, че християните не само не желаят да принесат жертви на езическите богове, но и ги хулят и изобличават лъжливостта им, и затова наредил навсякъде да бъдат убивани християните, които не се подчинят на повелята му. А когато този цар се отправил на друга война - против арменците и партяните, случило му се да отседне в Антиохия, и тук свети Игнатий Богоносец бил наклеветен пред него за това, че почита като Бог Христа, съден на смърт от Пилат и разпънат на кръст, и че установява закони за запазване на девството, за презрение към богатството и към всичко, което е приятно в този живот. Като чул това, Траян повикал светеца и пред целия си синклит му казал:

- Ти ли се наричаш Богоносец и се противиш на нашата заповед и развращаваш цяла Антиохия, като я водиш след твоя Христос?

Божественият Игнатий отговорил:

- Да, аз съм.

Царят попитал:

- Какво означава названието ти "Богоносец"?

Светецът отвърнал:

- Богоносец е този, който носи Христа Бога в душата си.

- Значи, ти носиш твоя Христос в себе си? - попитал царят.

Светецът отвърнал:

- Наистина Го нося, защото в словото Божие е написано: "ще се поселя в тях и ще ходя между тях".

Царят казал:

- Значи, според теб, ние не носим винаги нашите богове в паметта си и невинаги ги имаме за помощници против враговете?

Богоносецът отвърнал:

- Горко ти, че наричаш идолите богове, защото Един е Истинският Бог, Създателят на небето и земята, и на морето, и на всичко, което се намира в тях, Един е Господ Иисус Христос, Синът Божий, Единородният, и царството Му не ще има край. Ако Го беше познал, царю, тогава и багреницата ти, и венецът, и престолът ти щяха да бъдат още по-могъщи.

- Игнатий! - казал царят. - Остави това, което говориш, и чуй по-добре думите ми: ако желаеш да ми угодиш и да бъдеш в числото на приятелите ми, принеси с нас жертва на боговете и в същия час ще станеш първосвещеник на великия Дий и ще бъдеш наречен баща на царския съвет.

Светият отговорил:

- Каква ще е ползата ми да ставам първосвещеник на Дий, когато аз съм архиерей на Христа, Комуто винаги принасям хвала и се старая всецяло да се принеса в жертва, за да имам в себе си подобие на доброволната Му смърт?

Царят казал:

- Кому искаш да се принесеш в жертва? Да не би да е на Този, Който е бил прикован към кръста от Пилат Понтийски?

Светият отвърнал:

- Нека бъде жертва на Този, Който е приковал греха към кръста, съкрушил е началника на греха - дявола, и чрез кръста е победил цялата му сила.

Царят казал:

- Игнатий, струва ми се, че нямаш здрав ум и правилно разсъждение. Ти не би се прелъстил така от християнските писания, ако беше разбрал добре колко изгодно е човек да се подчинява на царската воля и да принася с всички жертви на боговете.

Като се въодушевил още повече, Богоносецът рекъл:

- Дори и да ме дадеш да бъда изяден от зверовете или да ме разпънеш на кръст, или да ме предадеш на меч или на огън, пак никога не ще принеса жертви на бесовете. Не се боя от смъртта и не търся временни блага, но желая само вечните, и по всякакъв начин се стремя само към това, да отида при Христос, моя Бог, Който благоизволи да умре за мен.

Тогава участващите в синклита, като желаели да изобличат Игнатий в заблуждение, казали:

- Ето, ти казваш, че твоят Бог е умрял; как мъртвият може да помогне на някого, а още повече умрелият от позорна смърт? А нашите богове се считат за безсмъртни и наистина са безсмъртни.

Богоносецът отговорил:

- Моят Господ и Бог, Иисус Христос, станал човек заради нас и заради нашето спасение, доброволно приел разпъване на кръст, смърт и погребение, после възкръснал в третия ден, низвергнал и съкрушил силата на врага, възнесъл се на небесата, откъдето бил слязъл, за да ни вдигне от падението и отново да ни въведе в рая, от който сме били изгонени, и ни дарувал повече блага, отколкото сме имали по-рано. Нито един от почитаните от вас богове не е сторил подобно нещо; като били зли и беззаконни човеци и извършили много пагубни дела, те оставили на безумните люде само някаква нищожна

представа за божеството си. А когато после покривалото на лъжата паднало от тях, станало явно какви са били и колко позорно са завършили съществуването си.

Щом свети Игнатий казал това, царят, като се боял да не би той още повече да посрами боговете им, наредил да го отведат в тъмницата. А самият цар не спал през цялата нощ, размишлявайки с какво смъртно наказание да лиши от живот Игнатий, и намислил да го осъди на изяждане от зверовете, като счел тази смърт за най-жестока. На сутринта той обявил това пред съвета; всички се съгласили, но го посъветвали да не предава Игнатий на зверовете в Антиохия, за да не се прослави сред съгражданите си, като приеме мъченическа кончина за вярата си и за да не би другите, като го гледат, да укрепнат в християнството. Затова казали, че трябва да се отведе в окови в Рим и там да бъде предаден на зверовете; като бъде измъчен от дългия път, там смъртното наказание щяло да бъде още по-тежко за него, а и никой от римляните нямало да узнае кой е бил той; щели да помислят, че е загинал някой злодей и след него нямало да остане никакъв спомен. Този съвет бил угоден на царя и той произнесъл смъртната присъда на Игнатий, според която той трябвало да бъде разкъсан от зверове в Рим по време на празник, пред очите на целия народ. Така светият бил осъден от нечестивите да стане като че ли зрелище на Ангели и на човеци.

Щом чул тази присъда, Богоносният Игнатий възкликнал:

- Благодаря Ти, Господи, че ме удостои да засвидетелствам всеотдайната си любов към Теб и че благоволи да ме свържеш с железни вериги също като Твоя апостол Павел.

С радост възложил той оковите върху себе си, сякаш били прекрасна огърлица от бисери - драгоценно украшение, с което желаел да възкръсне в бъдещия живот. Царят тръгнал на война, а божественият страдалец, окован в тежки окови,

бил предаден на десет жестоки и немилосърдни воители и отправен за Рим. На излизане от Антиохия той усърдно се помолил за Църквата и поверил стадото си на Бога. Всички вярващи плачели и горчиво ридаели за него, а други, привързани с гореща любов, тръгнали след него на път. На морското пристанище в Селевкия, недалеч от Антиохия, свети Игнатий се качил с воините на кораб, който трябвало да мине покрай бреговете на Мала Азия и след дълго и опасно плаване да пристигне в Смирна. Тук Игнатий срещнал и приветствал божествения апостол и свой съученик свети Поликарп, епископ Смирненски, и се утешил в боговдъхновена беседа с него, като се радвал за веригите си и се гордеел с оковите си. Защото, какво би могло да бъде най-доброто украшение за него, ако не тези вериги, в които той бил окован за своя Господ? Видял се също и с други епископи, презвитери и дякони, които се стичали при него от всички азиатски църкви и градове, желаейки да го видят и да чуят божествени слова от устата му. Като утвърдил християните във вярата със словото и примера си, увещавайки ги най-вече да се пазят от възникналите и разпространилите се тогава ереси и строго да се придържат към апостолските предания, свети Игнатий помолил Поликарп и цялата Църква да се помоли за него, по-скоро да стане храна на зверовете и да се яви пред лицето на Господа, към Когото се стремяла душата му. Като видял, че те са смутени и не желаят смъртта му и раздялата с него, свети Игнатий се изплашил, че и тези вярващи, които са в Рим, също ще се смутят, няма да се съгласят той да бъде предаден на зверовете и ще му поставят някаква преграда, може би ще вдигнат ръце срещу тези, на които е наредено да го дадат на зверовете и с това ще му затворят отворената врата на мъченичеството и желаната смърт. Затова той решил да им изпрати просба да се помолят за него, да не се прекъсва пътят на страданията му, но по-скоро да бъде разкъсан от зверовете и да премине при своя възлюбен Владика. Написал следното:

“Игнатий Богонесц до църквата, помилвана от величието на Всевишния Отец и Единородния Негов Син Иисус Христос, възлюбена и просветена по волята на Този, Комуто е благоугодно всичко, извършено поради любов към Иисуса Христа, нашия Бог - до църквата, председателстваща в столицата на римската област, богодостойна, достославна, достоблажена, достохвална, достожелана, чиста и първенстваща в любовта, Христоименна, Отцеименна, която и приветствам в името на Иисуса Христа, Сина на Отца, - до тези, които по плът и по дух са съединени помежду си с всяка Негова заповед, неразделно са получили пълнотата на благодатта Божия и са чисти от всякакъв чужд цвят, желая премного да се радвате в Иисуса Христа, нашия Бог. - По молитва към Бога получих това, за което много се молих - да видя богодостойните ви лица. Свързан за Христа, надявам се да ви целуна, ако волята Божия ме удостои да достигна края. Началото е положено добре: ще се сподобя ли с благодатта безпрепятствено да получа моя жребий? Понеже се боя от вашата любов, да не би тя да ми навреди; защото за вас е лесно това, което искате да сторите, а за мен ще бъде трудно да достигна Бога, ако ме съжалите. Желая да угаждате не на човеци, а на Бога, както и правите. Защото нито аз вече ще имам такъв удобен случай да достигна Бога, нито пък вие - да ознаменувате с най-добро дело, като мълчите. Ако мълчите за мен, аз ще бъда Божий, а ако проявите любов към плътта ми, аз ще трябва отново да стъпя на попрището. Не правете за мен нищо повече, за да бъда пожертван за Бога сега, когато жертвеникът е вече готов, и тогава с любов съставете хор и възпейте хвалебна песен на Отца в Христа Иисуса, че Бог е удостоил епископа на Сирия да го повика от изток на запад. Прекрасно е за мен да отпътувам от света към Бога, за да възсия в Него. Вие никога на никого не сте завиждали, и другите учите на това. Желая да потвърдите на дело това, което преподавате в наставленията си. Само изпросете за мен

от Бога вътрешна и външна сила, така че не само да говоря, но и да желая, и не само да се наричам християнин, но да бъда такъв и на дело. Ако аз наистина се окажа такъв, тогава мога и да се нарека християнин, и само тогава ще мога да бъда истински верен, когато светът няма повече да ме вижда. Нищо видимо не е вечно: "видимото е временно, а невидимото - вечно". Нашият Бог Иисус Христос се явява в по-голяма слава, когато е в Отца. Християнството не е в мълчаливо убеждение, но във величието на делото, особено когато светът го ненавижда. Пиша до църквите и известявам всички, че доброволно умирам за Бога, стига само да не ми попречите. Умолявам ви: не ми оказвайте неблагоприятна любов. Оставете ме да стана храна на зверовете и чрез тях да достигна Бога. Аз съм пшеница Божия: нека ме смелят зъбите на зверовете, за да стана чист хляб Христов. По-добре приласкайте тези зверове, за да станат те мой гроб и да не оставят нищо от тялото ми, та след смъртта ми да не бъда в тежест никому. Тогава наистина ще бъда ученик на Христа, когато светът няма да вижда дори и тялото ми. Молете се за мен на Христа, посредством тези зъби да стана жертва Богу. Не ви заповядвам като Петър и Павел. Те са апостоли, а аз - осъден; те са свободни, а аз и досега още съм роб. Но ако пострадам - ще бъда свободник на Иисуса и ще възкръсна свободен в Него. А сега във веригите си се уча да не пожелавам нищо мирско или суетно. По пътя от Сирия за Рим, по суша и по море, нощем и денем аз вече се боря със зверове, понеже съм свързан с десет леопарда, тоест с отряд воители, които от оказваните им благодеяния стават още по-зли. Чрез оскърбленията им ставам още по-убеден, ала с това не се оправдавам. О, дано не се лиша от приготвените за мен зверове! Моля се, те със стръв да се нахвърлят върху мен. Ще ги примамя, за да ме погълнат веднага, а не да се уплашат и да не ме докоснат, както стана с някои. А ако не поискат доброволно, ще ги принудя. Простете ми, аз зная кое е

полезно за мен. Едва сега започвам да бъда ученик. Нито видимото, нито невидимото - нищо не може да ме удържи да отида при Иисуса Христа. Нека дойдат върху мен огън и кръст, тълпи зверове, разсичания, разкъсвания, раздробяване на кости, отсичане на членове, съкрушаване на цялото тяло и лютите мъчения на дявола - само да достигна Христа. Никаква полза не ще ми донесат нито удоволствията на света, нито царствата на този век. За мен е по-добре да умра за Иисуса Христа, отколкото да царувам над цялата земя: "каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Него търся, умрелия за нас, Него желая, възкръсналия за нас. Имам предвид изгодата: простете ми, братя! Не ми пречете да живея, не ми желайте смъртта. Искам да бъда Божий: не ме давайте на света. Пуснете ме към чистата светлина: като се явя там, ще бъда човек Божий. Позволете ми да бъда подражател на страданията на моя Бог. Който сам Го има в себе си, нека разбере какво желая, и като види какво ме занимава, нека ми окаже съчувствие. Князът на този век иска да ме съблазни и да разруши желанието ми, устремено към Бога. Нека никой от вас, които се намирате там, не му помага. По-добре бъдете мои, тоест Божии. Не бъдете такива, които призовават Иисуса Христа, а обичат света. Завистта да не обитава във вас. И ако дори лично аз започна да ви моля за друго, не ме слушайте: вярвайте повече на това, което ви пиша сега. Пиша ви жив, горейки от желание да умра. Любовта ми се разпъна и в мен няма огън, обичащ материята (веществото), но има жива вода, говореща в мен, която ми повелява отвътре: "Върви при Отца." Няма сладост за мен в тленната храна, нито в удоволствията на този живот. Желая Божия хляб, небесния хляб, хляба на живота, който е плътта на Иисуса Христа, Сина Божий, родил се в последните времена от семето на Давид и Авраам. Желая и Божието питие - Неговата кръв, която е нетленна любов и живот вечен. Не искам повече да живея живота на човеците. А това ще стане, стига да поискате.

Поискайте, моля ви, та и вие да намерите благоволение за себе си. Моля ви с това кратко писмо. Повярвайте ми; а Иисус Христос - нелъжливите уста, с които истински е говорил Отец - ще ви открие, че казвам истината. Молете се за мен да достигна желаната цел. Не по плът ви написах това, но по разум Божий. Ако пострадам, значи сте ме възлюбili: а ако не бъда удостоен, значи сте ме възненавидели. Споменавайте Сирийската църква в молитвите си: сега вместо мен неин пастир е Бог. Само Иисус Христос и вашата любов ще епископстват в нея. А аз се срамувам да се нарека един от членовете ѝ, тъй като съм недостоен за това, понеже съм изверг и съм последен от тях. Но ако достигна Бога, то, по милостта Му, все нещо ще стана. - Поздравяват ви духът ми и любовта на църквите, които в името на Иисуса Христа ме приеха не като преходящ. Защото дори и тези църкви, които не се намираха на пътя на плътското ми странстване, излязоха да ме посрещнат в града. Пиша ви това от Смирна чрез достоблажените ефесяни. При мен заедно с мнозина други е и Крок - силно желано за мен име. Мисля, че вече познавате тези, които за слава Божия се отправиха преди мен от Сирия към Рим: кажете им, че съм близо. Всички те са достойни за Бога и за вас: вие трябва във всичко да ги успокоите. - Написах ви това девет дни преди септемврийските календи, тоест на 23 август. Укрепявайте се в търпението на Иисуса Христа. Амин."

Свети Игнатий изпратил това послание по неколцина от съпровождащите го ефески християни, които се отправили към Рим по най-краткия път. След известно време и самият светец, съпроводен от войните, напуснал Смирна и пристигнал в Троада. Тук той получил радостната вест, че гонението в Антиохия е утихнало и мирът в Църквата е възстановен. Като споменавал осиротялата си Църква във всичките си молитви, той помолил и всички вярващи да се молят за нея; и колкото по-силна била радостта му за спокойствието на паството му,

толкова по-благородно вървял той срещу смъртта. В такова разположение на душата той написал послания до филиделфийци (в Килисия) и до смирненци, в които подбуждал християните да вземат дейно участие в радостното за антиохийската църква събитие; написал и частно послание до свети Поликарп, епископ Смирненски, като го помолил да изпрати в Антиохия някого от духовенството, за да утеши тамошната църква и му поръчал да напише до другите църкви и те да сторят същото. От Троада свети Игнатий отплавал към Неапол (в Македония), преминал пеша през Филипопол и Македония, като по пътя посещавал храмовете и в тях поучавал, наставлявал и ободрявал немощните братя, и повелявал на всички да прекарват живота си добре и трезвено. Като преминал Епир и пристигнал в Епидамна, свети Игнатий отново се качил на кораб и отплавал към Италия през Адриатическо и Тиренско море. Щом видял отдалеч ПUTEОЛА (град в Кампания), той пожелал да слезе там на сушата, за да отиде в Рим по същия път, по който някога апостол Павел вървял към подобен подвиг. Но силен вятър не допуснал кораба до брега и след едно денонощие свети Игнатий пристигнал в пристанището Порт, недалеч от Рим. Воините бързали към Рим, за да успеят да заварят зрелищата, които вече приближавали към края си. Междувременно мълвата за пристигането на Антиохийския епископ се разпространила и насъбралите се християни го посрещнали, пълни с радост и с дълбока скръб. Някои се надявали да уговорят народа да се откаже от кървавото зрелище - смъртта на праведния мъж. Но свети Игнатий ги помолил от любов към него да не вършат това и като преклонил колене заедно с присъстващите братя, се помолил на Божия Син за църквите, за прекратяване на гоненията и за запазване на взаимната любов между братята християни. След това той бил отведен в Рим и предаден заедно с царското предписание на градския епарх. Последният, като видял Игнатий Богоносец и като прочел царското писмо,

веднага наредил да приготвят зверовете. Настъпил празничният ден и светият бил заведен на мястото на екзекуцията; целият град се събрал на това зрелище, защото слухът, че Сирийският епископ ще бъде даден на зверовете, бил преминал навсякъде. Изправен на арената, светият се обърнал със светло лице към народа, с мъжествена душа и радвайки се, че приема смърт за Христа, и рекъл с висок глас:

- Римски мъже, които гледате настоящия ми подвиг! Знаете, че не заради някакво злодеяние приемам това наказание и не за някакво беззаконие съм осъден на смърт, но заради Единия мой Бог, от любов към Когото съм обладан и към Когото силно се стремя. Аз съм Негова пшеница и ще бъда смлян от зъбите на зверовете, за да стана чист хляб за Него.



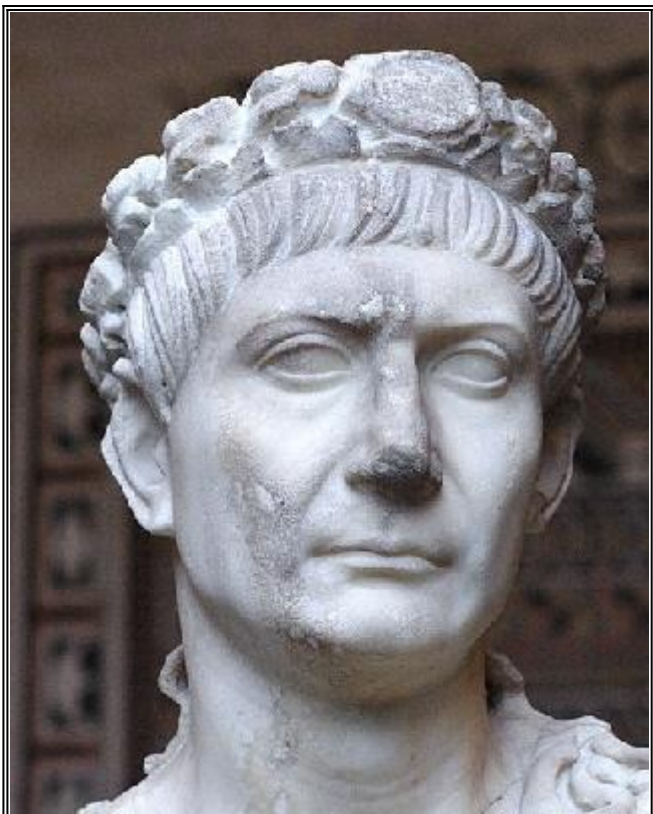
Веднага щом светият изрекъл това, срещу него били пуснати лъвовете. Като се нахвърлили веднага върху

светеца, те го разкъсали и го изяли, като оставили само по-големите кости. И се изпълнило желанието на светия, зверовете да станат негов гроб, и Бог допуснал това да стане поради желанието на Своя угодник. Заради славата на Своето Свято Име Той би могъл да загради устата на лъвовете пред него, както пред свети пророк Даниил в ямата и пред света Текла също по време на смъртно наказание, обаче не сторил това, като решил, че е по-добре да изпълни желанието и

просбата на Своя раб, отколкото да прослави всемогъщата Си сила. Такава била кончината на свети Игнатий Богоносец, такъв бил подвигът му, такава била любовта му към Бога.

Когато зрелището завършило, вярващите от Рим, до които светият бил писал от Смирна и някои от пристигналите с него, събрали останалите кости на мъченика и като плачели неутешимо за него, ги положили с чест в специално място извън града, в двадесетия ден на декември 107 година.

“Като видяхме това със собствените си очи - разказват свидетелите на мъченичеството на свети Игнатий, - прекарахме цялата нощ у дома в сълзи и с коленопреклонение и молитва просихме Господа да ни утеши за случилото се. Когато после заспахме за малко, някои от нас видяха как свети Игнатий изведнъж се яви при нас и ни прегръщаше, други го видяха да се моли за нас, а трети - облят в пот, сякаш след огромен труд, и предстоящ пред Господа. Като видяхме с радост това и като съгласувахме сънните видения, ние възпяхме хвала на Бога, Подателя на благата, облажихме светия мъж и отбелязахме деня и годината на кончината му, та като се събираме в деня на мъченичеството му, да имаме общение с Христовия подвижник и доблестен мъченик.”



*Бюст на император Траян,
Глиптотеката, Мюнхен.
Управление на владетеля - от 28
януари 98 г. до 9 август 117 г.*

Като узнал за кончината на свети Игнатий, за мъжественото му великодушие и за това, как той без боязън и с радост отишъл на смърт за Бога, своя Христос, цар Траян съжалил за смъртта му. А като чул, че християните са добри и кротки люде, живеят въздържано, обичат чистотата, въздържат се от всякакви лоши дела, водят непорочен живот и в нищо не са противни на царството му, само дето нямат много богове, а почитат само Христос, Траян не наредил да ги издирват, за да бъдат избивани, но им позволил да живеят на спокойствие. След това честните останки на свети Игнатий Богоносец били пренесени със слава в Антиохия за защита на града, за изцеление на болните и за веселие на цялото стадо на този пастир, за слава на Бога, Единия в Троица, прославян от всички во веки. Амин.

Тропарь священномученика Игнатия Богоносца

глас 4

Апостольских нравов подражателю/ и престола их
снаследниче,/ архиереев удобрение/ и мучеников славо,
богодуховенне,/ на огонь, и меч, и звери дерзнул еси веры
ради/ и, слово истины исправляя, до крове пострадал еси,/
священномучениче Игнатие,/ моли Христа Бога// спастися
душам нашим.

Кондак священномученика Игнатия Богоносца

глас 3

Светлых подвиг твоих светносный день/ предпроповедует
всем в вертепе Рожденнаго:/ Сего бо жажда от любве
насладится,/ потщался еси от зверей снесен быти,/ сего ради
и Богоносец нареклся еси,// Игнатие всеумудре.



*Свети Филогоний,
епископ Антиохийски.
Фрагмент от
миниатюра в стара
ромейска минология.
Константинопол*

В памет на свети Филогоний, епископ Антиохийски († 323 г.)

Блаженият Филогоний от ранна възраст с усърдие изучавал Божествените книги и с Божията помощ се запознал в съвършенство с тях; като си поставил за ръководно правило Евангелското учение, той просиял със светостта на живота си. Филогоний имал жена и дъщеря. По професия бил адвокат и постоянно посещавал съдилището: тук винаги защитавал

обидените хора, като им подавал ръка за помощ и излизал против притеснителите на вдовиците и сирачетата, бедните и сиромасите. И просиял с добродетелното си житие. След смъртта на съпругата си бил възведен на архиерейската катедра. По това време в християнската Църква имало голяма бъркотия: макар че тогава гоненията на езичниците над християните се прекратили, над Църквата се разразили още по-свирепи бури, сиреч започнали еретически вълнения.

Като добър пастир епископ Филогоний добре стоял на стража на паството си и с мъдростта си пресичал тези смутове, като изследвал и опровергавал еретическото красноречие. Затова го почел с похвала и свети Йоан Златоуст, който говори за него с големи подробности. И така, като водил благочестив ангелски живот и като управлявал богоугодно повереното му духовно стадо, свети Филогоний се преставил с мир в преславните обители на Небесния Отец.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}